

da Donava ustaviti? Ta mladi gospod misli, da se da Donava ustaviti!« se je nasmehnila, pomilovaje obrniva se k nam. »Sedite, mladi prijatelj, ki v takem hipu vežete name svojo usodo!«

Priznam, da nisem stvari razumel. Njene zagonetne besede so zvenele polblazno, brez prave zveze.

»Kje imate balalajko?« se je zdrznila. »Zgoraj na krovu igrajo kolo in Vi se trudite za nami!«

»Za Vami!« je poudaril. »Balalajko sem vrgel v Donavo, ki se ne da ustaviti!« je mrko vase pogreznjen dejal Sergej.

»To, prav to Vas izdaja. Tudi Vi verujete, ste verovali v večnost, v večnost čuvstev, v utrinke večnosti! V krog okoli grma!«

»Ne razburjajte se, prijateljica! Dovolite, da Vam rečem prijateljica!« je gorel Sergej. »Ne razburjajte se! To je gotovo; to je gotovo! Naj Vam povem! Obsodili so mojega prijatelja na smrt. Mladega človeka pred puške! Imel je svojo misel in je radi nje moral pred puške. V jutro pred smrtjo je prišla njegova nevesta. Nevesta na smrt obsojenega! In ji je oni mladi človek stisnil roko in dejal: 'Zbogom!' Da, ves miren in ravnodušen. 'Zbogom! Odpusti, vso srečo sem ti zapravil, ker nisem mislil nate!'«

»Čemu to pripovedujete?« se je zdrznila z nepopisno grozo v očeh Ljubica.

»Da, čemu sploh pripovedujete!« je segla Milica v besedo.

»Čakajte, čakajte!« je krilil z rokami okoli sebe. »Čakajte, naj povem vse! Vi pravite: Krog okoli grma! Kakšen krog? O, kako drugače je rekla ona! Veste, kaj mu je rekla: 'Potolaži se, uredi svoje reči in na svidenje tam!' Da, potolaži se, uredi vse in na svidenje tam. Ne na Visu, temveč tam!«

In oni jo je ganjen pogledal ter ji stisnil roko.

»Vidiš,« je dahnili, »tega sem se najbolj bal!«

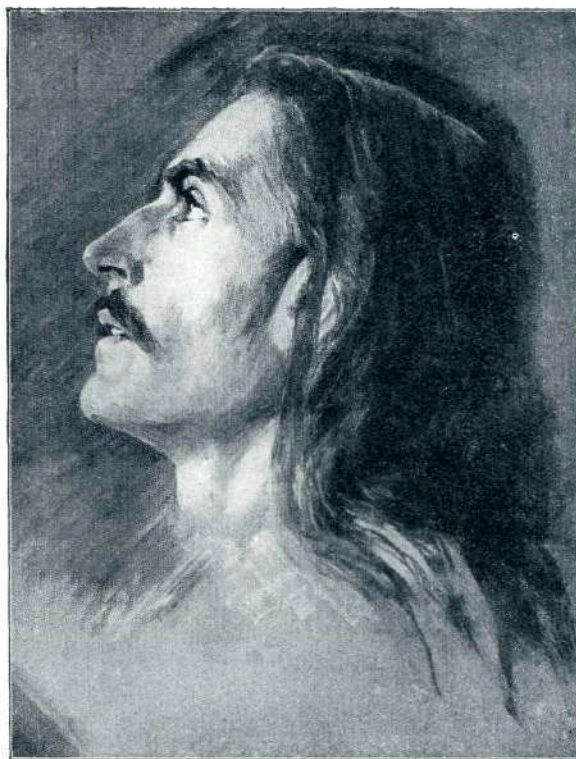
In ji je drugič stisnil roko.

»Tega sem se najbolj bal!«

Tako ji je stisnil roko v tretjič ter ji poljubil desnico.

Nato je mirno odšel proti glavnim vratom.

»Tega da se je najbolj bal!« je vzkliknila Ljubica. »Kako se je mogel tega bati? Ali ni čudno?« je potegnila Milico za roko ter jo objela vsa drhteča v presilnem ganotju. »Ali more kdo ustaviti Donavo? Glejte,« je

Ivana Kobilca:
Študija Kristusa za freske v Sarajevu

pokazala skozi okno na reko, ki se je blešketala v odsevu luči na belgrajski obali. »Glejte, zdi se, da spi, da mirno preži, če bi se ji kdo uprl. Tudi luči varajo, te luči varajo, da ne vidiš dna. Vanjo bi moral skočiti, če bi hotel doseči njeno dno in čutiti njeno silo!« je v blodni vročici trepetala v silnem vzgonu zmedenih čuvstev.

»Razumem, razumem!« je dahnila Milica.

»In še to!« je naglo pristavil Sergej. »Da ne pozabim. Ona, nevesta, je stopila še za njim, prav na glavnih vratih mu je stisnila v roko pestrovezane zapestnice. 'Natakni jih na roko pod okove. Čisto nove so.'«

»Nehajte, nehajte!« je kriknila Milica kakor iz sebe. »Čemu vse te podrobnosti! Čemu vse te strašne podrobnosti!«

»Ali jih je oni vzel? Oni Vaš prijatelj?« je hlastno vprašala Ljubica.

»Da, vzel! To so najlepše rože!« je dejal ter poljubil rože, uvezene rože na zapestnici.

»To je torej tisti krog okoli grma!« se je v sunku vzpela Ljubica ter odhitela iz kabine.

»O mili Bog!« se je stresla Milica. »Ne pustite je, ne pustite je!«